

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

DOWNLOAD PÅ
Google Play

DOWNLOAD PÅ
App Store

 jesusnet.dk

Hvordan kan Jesus være Guds søn?

jesusnet.dk/artikel/3758

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 126. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubbjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord

Layout: Ben Haman

Foto: BenHaman © Gemini

Vrede er både godt og skidt

Bibelen ser vrede som noget, der både kan være godt og skidt. Gud fortæller os, at han bliver vred, når han ser, hvordan ondskaben ødelægger i verden. Det er den gode vrede, der reagerer imod det onde.

Nu kan vi mennesker aldrig have en vrede, der er udelukkende god. For vi har synden i os. Bibelen giver os derfor denne vejledning: »Bliv blot vred – men lad ikke solen gå ned over din vrede!«

Det vil sige, at det er godt, når vi kan reagere mod det onde ved at blive vrede. Det giver os kraft til at kæmpe mod det onde.

Men vreden må ikke sætte sig fast i os og blive til bitterhed, fjendebilleder og had til andre. Vi skal altid med det samme tage vores vrede op til selvransagelse og bede Gud: »Gud, lad det, der er godt i denne vrede, blive, og tag resten væk«.

Nogle af os har en personlighed, hvor vreden nemt bliver til hidsighed og ønsket om at skade andre. Så er der naturligvis brug for at være særlig opmærksom på sin vrede. Ofte kan det være en god hjælp at snakke med en anden om det.

Sprint Aagaard Korsholm

ET ORD MED PÅ VEJEN

DECEMBER 2026

Jeg græd af glæde

Det var en stor dag for iran-
ske Mona og Sijawash, da de
blev døbt til den kristne tro ▶

Foto: Birthe Munch-Fairwood

► For ti år siden blev iranske Mona og Sijawash døbt i Sct. Michaelis Kirke i Fredericia.

»Det var en meget stor dag for os. Jeg bare græd og græd af glæde! Det var som at få en ny fødselsdag. I flere år havde jeg ønsket at blive døbt, men i Iran var det alt for farligt. Nu var jeg kommet til et land, hvor jeg selv kunne vælge min religion,« forklarer Mona.

Parret bor i dag i Rødovre og arbejder i cateringbranchen. De kom til Danmark med de store flygtningestrømme i efteråret 2015, da asylansøgere i stort tal opsøgte kirker ud over landet og efterspurgt dåbsundervisning.

Ti år senere tager det iranske par imod i deres lejlighed i Rødovre, hvor de har boet, siden de fik asyl i efteråret 2016. Begge har fuldtidsarbejde inden for catering med lange arbejdsdage, skæve arbejdstider og mange weekendvagter.

»Vi er rigtig glade for, at vi for ti år siden valgte den kristne vej. Det har vi ikke et øjeblik fortrudt. Vi tror på Jesus, fordi han viser os, hvem Gud er,« siger Mona.

Det første år i Danmark gik de i kirke hver søndag, men ikke lige for tiden, da de arbejder meget.

»Det er nødvendigt, hvis vi vil have permanent opholdstilladelse, så vi kan søge om dansk statsborgerskab. Når vi har fri, og vi er hjemme, går vi ofte i kirke.«

Lys for Jesus

Mona husker stadig den dag, da hun og Sijawash blev registreret som asylansøgere i Danmark. På spørgsmålet om religion trak hun vejret dybt og sagde noget, som hun aldrig havde turdet sige højt i Iran: »Jeg er kristen.«

Den 38-årige ingeniør voksede op efter den islamiske revolution i 1979, da præstestyret kom til magten i Iran og gjorde det ulovligt for iranere at vise interesse for andre

religioner end islam.

I hjemmet i Teheran blev der ikke talt om religion, men forældrene gav deres to børn stor frihed til at læse, hvad de havde lyst til.

»Jeg læste meget og blev tidligt tiltrukket af Jesus. Han var så anderledes. Jeg var ikke ret gammel, da jeg første gang tændte lys for Jesus. Min mor havde fortalt mig, at han elskede børn,« fortæller hun.

»I Iran kan man ikke vælge sin religion, så officielt var min familie muslimer, men i dag tror jeg, at min mor allerede dengang havde Jesus i sit hjerte. Jeg havde også en veninde, der var kristen armenier. Jeg havde altid haft svært ved at acceptere den åbenlyse ulighed mellem mænd og kvinder i Iran. Jesus siger, at mænd og kvinder er lige. Han hjælper alle mennesker,« fortsætter hun.

»Da jeg mødte Sijawash, fortalte jeg ham, at jeg havde Jesus i mit hjerte. Det skulle han vide. Han blev nysgerrig og ville gerne høre mere. Selv var han vokset op i et armensk kvarter i Teheran, hvor der boede mange kristne, og inden revolutionen gik hans bedstemor i kirke.«

Politiske flygtninge

Selv om parret blev døbt kort efter ankomsten til Danmark, var konvertering ikke et asylmotiv.

»Vi flygtede ikke på grund af vores tro. Vi rejste, fordi Sijawash fik politiske problemer. Det blev meget farligt for os. Vi rejste gennem flere lufthavne, inden vi landede i København. At det blev Danmark, var et tilfælde. Jeg var meget bange og bad til Jesus hele tiden. I Danmark sagde politiet velkommen. Vi kunne næsten ikke tro, at vi var i sikkerhed

og ikke længere behøvede at være bange,« fortæller Mona.

Da parret efter knap et år fik asyl, fik Sijawash tilbudt arbejde i København.

»Det vigtigste for os var at få arbejde, så vi kunne tjene vores egne penge. Derfor flyttede vi til København. Siden har vi begge arbejdet inden for catering og klaret os selv,« fortæller han.

Jesus hjælper

Mona fortæller, at de oftere har været i kirke de seneste måneder.

»Når det hele er så svært, har vi brug for at snakke lidt mere med Jesus. I kirken kommer vi tættere på Jesus. Hver dag beder jeg Jesus om at hjælpe mit land og min familie. Han ved det hele. Han hører mig. Det er en dyb erfaring i mit hjerte. Det har jeg oplevet så mange gange,« forklarer hun.

»Og så er det også godt at snakke med andre mennesker i kirken. Efter ti år har vi stadig Jesus i vores hjerter. I Danmark kan vi gå i kirke uden at være bange for politiet. Jesus hjælper os hver dag.«

*Birthe Munch-Fairwood
Redigeret af Morten Stubbjær Klausen*